

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Kubicki

Protokolant: st. sekr. sąd. Sylwia Dudziak

Przy udziale oskarżyciela publicznego mł. asp. D. A.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 listopada 2017 roku

sprawy z oskarżenia publicznego przeciwko:

M. N. (1), synowi A. i G. z domu W. urodzonemu (...) w P.

obwinionemu o to, że:

w dniu 09 czerwca 2017 roku w P. na ul. (...) wbrew obowiązkowi nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył będący w jego posiadaniu pojazd marki B. o nr rej. (...) do kierowania i użytkowania w dniu 07 maja 2017 roku ok. godz. 19:20 w P. na terenie parkingu (...)

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w.

1. Obwinionego **M. N. (1)** uznaje za winnego wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. popełnionego w sposób wyżej opisany i za to wykroczenie na podstawie art. 96 § 3 k.w. wymierza mu karę 800 (ośmiolet) złotych grzywny.
2. Na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. w zw. z § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118 poz. 1269) oraz art. 1 i art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (jedn. tekst: Dz.U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 80 zł oraz kwotę 100 zł tytułem wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania.

SSR Robert Kubicki

UZASADNIENIE

M. N. (1) prowadzi Zakład (...) z siedzibą przy ul. (...) w P.. Do jego zakładu w dniu 4 maja 2017 r. udał się Z. V. w związku z usterką w samochodzie marki B. o nr rej. (...). Pojazd wraz z kluczykami i dokumentami mężczyzna pozostawił w zakładzie obwinionego przekazując samochód osobiście M. N. (1). Rozwiązanie problemu nie wymagało przeprowadzenia przez diagnostę jazdy próbnej. W dniu 10 maja 2017 r. Z. V. odebrał pojazd, a następnego dnia A. V. wewnątrz pojazdu znalazła bilet z parkingu przy (...) w P., z którego wynikało, że 7 maja 2017 r. o godzinie 19.20 samochód o numerze PO (...) znajdował się na parkingu strzeżonym.

W dniu 15 maja 2017 r. A. V. w Komisariacie P. w P. złożyła zawiadomienie o wykroczeniu w sprawie samowolnego użytkowania pojazdu marki B. o nr rej. (...). W toku postępowania wyjaśniającego, w dniu 9 czerwca 2017 r. M. N. (2) w Komisariacie Policji P. był przesłuchiwany w charakterze świadka. Na żądanie funkcjonariusza policji obwiniony wbrew obowiązkowi nie wskazał, kto był użytkownikiem i kto kierował pojazdem marki B. o nr rej. (...) w dniu 7 maja 2017 r. o godzinie 19.20.

Obwiniony M. N. (2) ma 46 lat, jest żonaty i ma na utrzymaniu żonę i syna, prowadzi działalność gospodarczą z której osiąga dochód w wysokości 2.000 zł miesięcznie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie :

1. w części wyjaśnień obwinionego M. N. (2) (k. 3-4,52-53),
2. zeznań świadka: A. V. (k.19-20,53-54), Z. V. (k. 55-56,23-24),
3. dokumentów zgromadzonych w sprawie postaci: notatki urzędowej (k. 2), kserokopii biletu na parking Stary Browar (k. 22), nagrania plików video (k. 28), notatki urzędowej (k. 29), plików dźwiękowych (k.28).

O. N. w postępowaniu wyjaśniającym i sądowym nie przyznał się do stawianego mu zarzutu. Wskazał, że nie prowadzi ewidencji danych pojazdów pozostawionych do naprawy i nie pamięta, aby ktoś przekazywał mu do naprawy samochód marki B. o nr rej. (...) w dniu 7.05.2017 r.

Na rozprawie M. N. (2) twierdził, iż nie jest w stanie wskazać osoby, która jeździła samochodem. Zaprzeczył, aby zatrudniał innych pracowników. Według obwinionego, nikt nie ma dostępu do aut, które są mu osobiście przekazywane. Twierdził, że gdy obwinionego nie ma w warsztacie, klienci pozostawiają pojazdy na ogólnodostępnym parkingu z dokumentami i kluczami wewnątrz pojazdu. Nie przypomina sobie aby w ogóle naprawiał ten pojazd.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, szczególnie iż zarówno Z. V., jak i A. V. jednoznacznie i zgodnie zeznawali, iż w okresie od 4 maja 2017 r. do dnia 10 maja 2017 r. powierzyli pojazd obwinionemu w celu przeprowadzenia diagnostyki usterki. Świadkowie w tym okresie nie korzystali z tego samochodu, co oznacza iż pojazd pozostawiony pod opieką M. N. (2) był używany bez ich zgody, czego dowodem jest znaleziony w pojeździe bilet parkingowy. Nadto z analizy plików monitoringu parkingu jednoznacznie wynika, iż samochód B. o nr rej. (...) w dniu 7.05.2017 r. znajdował się na terenie (...). Zarejestrowany obraz przedstawia samochód A. z co najmniej dwoma postaciami wewnątrz, których jednak nie można rozpoznać co do tożsamości. Zarejestrowana zaś rozmowa telefoniczna z plików dźwiękowych (k.28 akt) pozwala na wniosek, iż obwiniony w rzeczywistości przyjął samochód do swojego warsztatu (w rozmowie fakt ten przyznaje), jednak oskarżany przez rozmówczynię o samowolne użycie pojazdu, zmienia taktykę przekonując ją, iż nie będzie ona w stanie udowodnić, że w rzeczywistości we wspomnianym okresie samochód u niego się znajdował. Na wiarę nie zasługuje również twierdzenie obwinionego, iż klienci pozostawiają samochody z kluczami dokumentami w miejscach ogólnodostępnych, gdy nie ma go w warsztacie, albowiem narażaliby się w ten sposób na ich utratę w wyniku kradzieży, dlatego nikt dbający o swoje mienie tak nie postępuje.

A. V. zeznała, że mąż odstawił samochód 4 maja 2017 r., a auto zostało odebrane po 6 dniach. W samochodzie świadek znalazła bilet z parkingu w (...) oraz rzemyk, który do niej nie należał. Na bilecie znajdowała się data wjazdu i nr rejestracyjny auta. Tymczasem mąż cały dzień siedział w domu w P. z dziećmi, a wieczorem odwiózł je innym samochodem.

Sąd uznał zeznania świadka jako całkowicie wiarygodne, szczególnie iż zostały one potwierdzone załączonym nagraniem plików dźwiękowych oraz monitoringu parkingu, z których jednoznacznie wynika, iż wbrew twierdzeniom obwinionego nie tylko przyjął do naprawy samochód osobowy marki B. o nr rej. (...), ale pojazd był używany w (...) w czasie kiedy auto zostało oddane pod jego pieczę.

Zeznania **Z. V.** złożone w postępowaniu wyjaśniającym i sądowym należało ocenić jako logiczne, konsekwentne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Znalazły one również swoje potwierdzenie w pozostałym uznanym za wiarygodny materiale dowodowym zebrany w niniejszej sprawie, tj. z załączonych nagrań plików video i dźwiękowych, wyjaśnieniach A. V., którym Sąd dał w pełni wiarę.

Sąd za wiarygodne uznał dokumenty zgromadzone w toku całego postępowania w niniejszej sprawie. Ich autentyczność nie budziła, bowiem wątpliwości Sądu, gdyż zostały one sporządzone przez właściwe organy, w granicach ich kompetencji oraz w przepisanej prawem formie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Obwinionemu M. N. (2) we wniosku o ukaranie postawiono zarzut, iż w dniu 9 czerwca 2017 roku w P. na ul (...) wbrew obowiązkowi nie wskazała na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył będący w jego posiadaniu pojazd marki B. o nr rej. (...) do kierowania i użytkowania w dniu 07 maja 2017 roku ok. godz. 19.20 w P. na terenie parkingu (...), tj. o wykroczenie z art.96 § 3 k.w.

Wykroczenie z art. 96§ 3 kw. popełnia osoba, która wbrew obowiązkowi – na żądanie uprawnionego organu, nie wskazuje komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Obowiązek ten posiada swoje ustawowe źródło. W myśl art. 78 ust. 4 i 5 PrRuchDrog właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Niewskazanie może polegać na zaniechaniu odpowiedzi (pisemnej lub ustnej) ze strony sprawcy, choć wiązać się również może z udzieleniem odpowiedzi negatywnej, np. że sprawca nie zamierza wskazać takiej osoby (zob. R.A. S., Wykroczenia drogowe, 2011, s. 542 i n.).

W przypadku, gdy kierującym pojazdem była osoba najbliższa dla właściciela lub posiadacza pojazdu, nie może on uchylić się od wskazania kierującego pojazdem z powodu grożącej mu lub osobie dla niego najbliższej odpowiedzialności za wykroczenie, ponieważ art. 183 kpk przewiduje taką możliwość tylko wtedy, gdy udzielenie odpowiedzi na pytanie mogłoby narazić świadka lub osobę dla niego najbliższą na odpowiedzialność za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. W tym przypadku chodzi jednak o wyczerpanie znamion wykroczenia (uchw. SN z 30.11.2004 r., I KZP 26/04, OSNKW 2004, Nr 11–12, poz. 102).

Sąd doszedł do przekonania, że M. N. (2) wypełnił znamiona przedmiotowe wykroczenia z art.96§ 3 kw., przy czym zrobił to z pełną świadomością i zamiarem bezpośrednim, wobec czego wypełnił też znamiona strony podmiotowej tego wykroczenia.

W dniu 9 czerwca 2017 roku na ul (...) podczas przesłuchania w charakterze świadka wbrew obowiązkowi nie wskazała na żądanie uprawnionego tj. funkcjonariusza Policji, komu powierzył będący w jego posiadaniu pojazd marki B. o nr rej. (...) i kto ten pojazd użytkował w dniu 07 maja 2017 roku ok. godz. 19.20 w P. na terenie parkingu (...).

Oczywiście ustalenie wyczerpania znamion strony podmiotowej i przedmiotowej wykroczenia nie przesądzało jeszcze o winie obwinionego M. N. (2). W niniejszej jednak sprawie została spełniona także druga z pozytywnych przesłanek przypisania winy obwinionemu tj. ukończenie przez niego odpowiedniego wieku (rok urodzenia 1971), a nie zachodziła żadna z negatywnych przesłanek przypisania mu winy (okoliczności wyłączających winę). Podsumowując - zarzut popełnienia wykroczenia z art. 96§ 3 k.w., przedstawiony obwinionemu należało uznać za w pełni uzasadniony.

Zgodnie z art. 33 § 1 kw Sąd wymierza karę za wykroczenie według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę. Kieruje się przy tym dyrektywami określonymi w tym przepisie. Mianowicie ocenia stopień społecznej szkodliwości czynu i bierze pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego.

W niniejszej sprawie stopień społecznej szkodliwości czynu okazał się znaczny, bowiem obwiniony okazał lekceważenie dla organów ścigania oraz porządku prawnego.

Mając na uwadze powyższe rozważania oraz cele kary, jakie powinna osiągnąć wobec sprawcy i społeczeństwa, za przypisany obwinionemu czyn, Sąd na podstawie art. 96§ 3 k.w., wymierzył karę grzywny w wysokości 800 zł, uznając, że jest to kara adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości popełnionego przez M. N. (2) czynu. Z

uwagi na cele wychowawcze oraz prewencyjne, kara winna być, bowiem odpowiednio dolegliwa, ale też nie może być nadmiernie surowa.

Ustalając wysokość grzywny Sąd kierował się treścią art. 24 § 3 kw biorąc pod uwagę fakt, że obwiniony osiąga dochody z działalności gospodarczej. W przypadku natomiast braku możliwości uiszczenia grzywny istnieje możliwość zamiany kary na karę zastępczą w postaci pracy społecznie użytecznej.

Rozstrzygnięcie o kosztach znajduje swoje uzasadnienie w przepisach powołanych w punkcie 2 wyroku. Sąd obciążył obwinionego kosztami postępowania zgodnie z zasadą ponoszenia ich przez obwinionego w przypadku skazania, nie znajdując podstaw do odstąpienia od tej zasady.

SSR Robert Kubicki